

muner ytterligare stora enskilda fördelar i form af ökad tolagsersättning, vågar jag föreslå, att Riksdagen beslutar

att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t snarast möjligt tacktes för Riksdagen framlägga förslag till kapitalisering och aflösning af utgående tolagsersättning.

Stockholm den 27 januari 1889.

M. Dahn.

N:o 146.

Af herr P. Truedsson, om ändrad lydelse af § 3 i förordningen angående villkoren för tillverkning af bränvin m. m. den 13 juli 1887.

För att minska den ännu alltjemt oerhörda bränvinsflod, som härjar vårt fädernesland, hafva åtskilliga medel med större eller mindre framgång anlitats. En utväg, som hittills icke försökts, men som likväl utan tvifvel skulle kunna leda åtminstone ett stycke på väg till det af alla efterlängtade målet, vore, enligt min tanke, att söka förekomma bränvinsbränning af det allmännaste och för billigaste pris tillgängliga råämnet, *spanmålen*. Denna tanke torde utan tvifvel hafva legat till grund för det förbud att i landet införa majs, som man någon gång föreslagit, ehuru denna sistnämnda medfört den olägenheten, att man derigenom utestänger ett billigt och godt foderämne.

Sedan numera de tvenne senaste Riksdagarne åsatt tull å hvete, råg och majs m. fl. spanmålsslag, borde man kunnat vänta en åtminstone i någon mån minskad användning af spanmål till bränvinsbränning. Tyvärr

synes denna förhoppning komma att svikas. Alltjemt importeras till vårt land ofantliga kvantiteter spannmål, synnerligast majs, i direkt syfte att låta den vandra i bränvinspannan. Stora skeppslaster med majs äro, enligt hvad man har sig bekant, på väg, destinerade till de svenska brännerierna. Att det icke kan vara i nykterhetens intresse att på sådant sätt indirekt importera bränvin och sålunda öka bränvinsskatten, faller af sig sjelf. Att det icke kan vara till gagn för svenska jordbruket, är lika uppenbart. Hvarje nykterhets- och fosterlandsvän måste med grämlse åse, hurusom ofantliga kvantiteter spannmål »förädlas» till svenskt bränvin, att konsumeras i landet till skada för vårt folk i moraliskt, ekonomiskt och sanitärt hänseende.

Söker man efter utvägar att i någon mån råda bot för nu påpekade missförhållanden, så ligger den utvägen nära till hands att helt enkelt förbjuda bränvinsbränning af hvete, råg och majs. Denna utväg är visserligen ny och oförsökt, men deraf följer icke, att den är olämplig. Tvärt om tala alla skäl, så vidt jag kan se, för att det föreslagna medlet skulle kunna, om icke helt och hållet förekomma, så dock väsentligen inskränka den genom lättheten att erhålla råämnen ohejdade bränvinsbränningen. Då ett dylikt förbud, som det af mig föreslagna, lämpligast synes böra intagas i bränvinstillverkningslagen, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att 3 § af Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående vilkoren för tillverkning af bränvin den 13 juli 1887 må erhålla följande förändrade lydelse:

§ 3.

För bränvinstillverkning må begagnas redskap af hvilken storlek och beskaffenhet som helst med allenast de inskränknings, som för kontrollens handhavande äro eller varda föreskrifna.

Alla slags råämnen må vid sådan tillverkning användas med undantag af hvete, råg och majs.

Stockholm den 26 januari 1889.

P. Truedsson
från Kristianstads län.

Häruti instämmer

C. G. Bruse.